

Curțile vechi

Mateiu Ion Caragiale

De veacuri, părăsite pe-ascunsele coline,
Zac curți pustii... Acolo tăcerea stăpânește
Și-n verde mantă mușchiul cuprinde și-nvelește
Surpata zidărie și frânteale tulpine;

Și-mpodobind ceardacul cu grelele-i ciorchine,
Sălbătăcita viță pe stâlpi se-ncolăcește,
Cu iedera cea neagră ce-n streășini împletește
O lucie cunună uitatelor ruine.

Adânc ca de o vrajă par ele adormite,
Pe iaz visează-ostrovul de sălcii despletite;
Nu tremură o frunză, nu mișcă fir de iarbă,

Și-n tănuita culă, ținând priviri viclene,
Zâmbesc către domnițe boieri cu lungă barbă,
Purtând pe nalta cucă surguci cu mândre pene.1904